

Μετάνοια χωρίς όρους και όρια.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†)

Μετάνοια.

Οι μάρτυρες όταν πήγαιναν να μαρτυρήσουν, κανένας απ' αυτούς δεν έβαζε όρους και δεν έβαζε όρια. Κανένας. Ήταν ο καθένας τελείως παραδομένος στον Θεό να επιτρέψει ο Θεός, ν' αφήσει ο Θεός, να πάθει ο καθένας όσο ήθελε ο Θεός.

Δεν ήταν παραδομένοι στον Θεό με όρους: Δέχομαι το μαρτύριο, αλλά να γίνει τούτο και να μη γίνει εκείνο, να συμβεί αυτό και να μη συμβεί το άλλο. Τελείως ανύπαρκτοι ήταν οι όροι. Ούτε το πρόβατο δεν παραδίνεται στον σφαγέα, όπως παραδίνονταν οι μάρτυρες.

Εμείς, κι όταν πάμε να μετανοήσουμε, θέτουμε όρους και τη βάζουμε τη μετάνοια μέσα στη δική μας σκέψη, μέσα στο δικό μας

καλούπι, μέσα στο δικό μας πρόγραμμα, μέσα στο δικό μας σχέδιο, και δεν αφήνουμε τον Θεό να βοηθήσει λίγο να έλθει η αληθινή μετάνοια μέσα μας, δεν αφήνουμε τον Θεό να δώσει αληθινή μετάνοια, να γίνει τέλεια ισοπέδωση, να γίνει μέσα μας τέλεια καταστροφή της αμαρτίας, να μη ζήσει τίποτε, να μη μείνει τίποτε όρθιο από τον παλαιό άνθρωπο.

Ποιος θέλει, ποιος ζητάει, τέτοια μετάνοια; Ποιος είναι αποφασισμένος να σηκώσει, να δεχθεί, τέτοια μετάνοια;

Δεν είναι δύσκολο να πας στην εκκλησία· δεν στοιχίζει. Άμα λίγο το παραδεχθείς, δεν είναι δύσκολο να κάνεις μια ψευτονηστεία και να πας να κοινωνήσεις. Το δύσκολο είναι να μετανοήσεις· αληθινά να μετανοήσεις. Μη φέρεις ως δικαιολογία, θέλω να μετανοήσω, αλλά δεν μπορώ. Πες το στον Χριστό: «Ό,τι κι αν μου στοιχίσει, Κύριέ μου, ό,τι κι αν χρειάζεται να πάθω, ό,τι κι αν χρειάζεται να συμβεί, ό,τι κι αν χρειασθεί να γίνει μέσα μου, μόνο δώσε μου αληθινή μετάνοια, αυτή που θα με κάνει να μαρτυρήσω μαζί σου, να σταυρωθώ μαζί σου, να πεθάνω μαζί σου, να ενωθώ μαζί σου και ν' αναστηθώ και να ζήσω για τον ουρανό».

Πόσο λίγοι είμαστε αυτή τη στιγμή εδώ εν σχέσει με τους πολλούς ανθρώπους, αλλά πόσο πολλοί θα ήμασταν, εάν αυτή την ώρα ενώπιον του Θεού ο καθένας μας θα λέγαμε: «Ήλθε η ώρα. Τέλειωσαν όλα. Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. 6:2). Και όχι απλώς να ποθήσουμε τη μετάνοια, αλλά να παρακαλέσουμε τον Κύριο να μας δώσει τη μετάνοια ό,τι και αν στοιχίσει –έτοιμοι αυτή την ώρα αν χρειαστεί εδώ μέσα να πεθάνουμε– και να μας κάνει κοινωνούς του, να μας ενώσει μαζί του, να ενωθεί μαζί μας, να σταυρωθούμε μαζί του και ν' αναστηθούμε μαζί του.

Δυστυχώς, ούτε αυτό μπορούμε να κάνουμε: να δούμε πόσο αναίσθητη είναι η ψυχή μας, τι τάση αυτοδικαιώσεως έχουμε, τι διάθεση έχουμε να καλύπτουμε τον εαυτό μας. Δεν μπορούμε να το καταλάβουμε, δεν το διανοούμαστε. Μάλιστα, μη μας το πειράξουν αυτό.

Αν επιτρέπεται να πω έτσι, το πρώτο πρώτο βήμα, το πραγματικό βήμα, που μπορούμε να κάνουμε, που θα μπορούσαμε να κάνουμε, που θα έπρεπε να κάνουμε αυτή την ώρα, είναι –αν αφήνουμε χαλαρό τον εαυτό μας ενώπιον του Θεού, δεν μπορεί να γίνει αυτό– να πιστέψουμε ακράδαντα ότι μπορεί αυτή την ώρα κιόλας ν' αρχίσει η αληθινή μετάνοια στην ψυχή μας, να ταρακουνηθεί η ψυχή μας, μπορούμε να συγκλονισθούμε από τα βάθη της υπάρξεώς μας, μπορεί ν' αρχίσει η Χάρις να δουλεύει μέσα μας, ν' αρχίσει να εργάζεται μέσα μας η μετάνοια, να υπάρχει μέσα μας η μετάνοια. Όλα γι' αυτό είναι.

Αν υπάρχει η Εκκλησία, αν υπάρχουν τα μυστήρια, αν υπάρχει η λατρεία, όλα είναι για να μετανοήσουμε. Αλλιώς, είμαστε θεατές. Αλλιώς, είμαστε απλώς επιθυμητές. Αλλιώς, είμαστε υποκριτές, που δείχνουμε τάχα ότι θέλουμε, ότι πάρα πολύ επιθυμούμε κλπ., αλλά οι πόρτες της ψυχής μας είναι κλειστές. Δεν μπορεί να περάσει τίποτε μέσα μας.

Μετάνοια, μετάνοια, μετάνοια. Είμαστε εδώ μέσα. Τελείωσε. Είμαστε αυτή την ώρα εδώ μέσα, βρεθήκαμε εδώ μέσα, όλους μας αφορά το να μετανοήσουμε. Εάν φύγουμε από δω και δεν έχει γίνει κάτι που να μοιάζει ότι είναι αρχή μετανοίας, κακό σημάδι. Μας έχει κυριεύσει φοβερή αναισθησία, μας έχει κυριεύσει φοβερή αμετανοησία, ας μην πούμε υποκρισία, όμως συνηθίσαμε στο ψεύτικο, συ-

νηθίσαμε στο να βολευόμαστε και στο να παίρνουμε εξωτερικά το σχήμα του ευλαβούς και του ευσεβούς.

Αλλά εύχομαι και ελπίζω να γίνει μια αρχή αυτή την ώρα.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Συνάξεις Τριωδίου Β’ “,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 207.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>